

store Lænestole foran Ovn. Det var begyndt at skumre. Hun sad der lidt forkommen med et Sjal over Skuldrene — et blødt, søgræs-grønt Silkesjal, der var en Gave fra hendes Mand. I den Hensigt at bøde paa hendes egen Ligegyldighed for sit Udseende havde han udbedt sig Tilladelse til at overtage Rollen som hendes Paaklæder.

Hun rakte Haanden ud imod ham, da han kom ind.

»Jeg har længtes efter dig,« sagde hun.

Den galante Ægtemand bøjede sig ned over Haanden og kyssede den ærbødigt. Men forinden var hans Blik fløjet ligesom søgende omkring i Stuen, og han betragtede hende lidt mistænksomt.

»Den Naadige har dog glemt sit Løfte. Jeg ventede med Længsel det højtideligt anmeldte Besøg:«

»Jeg var ogsaa paa Vej, min Ven! Men jeg fik selv Besøg.«

»Jeg syntes det jo nok —. Hvem var den lykkelige, om man tør være saa fri?«

»Ja, kan du gætte? En stor Overraskelse virkelig.«

»En Dame eller en Herre?«

»En Dame.«

»Smuk?«

»Ja, jeg finder hende smuk. Men jeg har forresten ikke altid gjort det. Du traf hende i Sommer paa Storeholt. Min gamle Skolekammerat Meta . . . Fru